

De før været om Bord i et af samme Rederis Skibe, saa har De vel faaet et Vidnesbyrd fra Kaptajnen eller Maskinmesteren i dette Skib? Lad mig se det Vidnesbyrd. Det vilde være vanskeligt positivt ved Lov at forbyde, at en saadan Henvendelse sker, at et saadant Spørgsmaal bliver forelagt vedkommende. Dernæst skal jeg samtidig oplyse, at disse Vidnesbyrd for Sømænd ingenlunde ere noget nyt, som er opfundet og indført af et enkelt Rederi her i Byen, men tværtimod ere noget, som er i Brug hos en hel Række søfarende Nationer, og i flere Lande er ordnet ved Lov, saaledes at det er den ved Lov foreskrevne Bog, som indeholder og skal indeholde disse Vidnesbyrd. Jeg har saaledes her den Bog, som svenske Sømænd skulle aflevere ved Paamønstring. Den er ganske vist, man kunde maaske sige mere ondartet end de private Bøger, der her hjemme er Tale om. Det er altsaa den Bog, der maa afgives ved Paamønstring og Afmønstring, tilsvarende den danske Sømands Afregningsbog. Der findes her for hver alsluttet Forhyring en hel Række Karaktergivninger. Til at begynde med spørges der allerførst: „Ar han nykter?“ Paa Dansk: Er han ædru? Dernæst spørges om, hvordan Manden har opført sig, 1) mod Befalingsmandskabet, 2) blandt Besætningen? Dernæst kommer Spørgsmaalet: Er han arbejdsom eller ikke? Kan han sy Sejl? Er han paa-passelig ved Roret? Og endelig følger der saa et Spørgsmaal om, „hvilket af følgende vitsord kan honom tildelas?“ Disse „vitsord“, hvor jo Vits ikke er det samme som i dansk Betydning, er saa: berømmeligt, godt, antageligt eller udueligt.

Finland har ligeledes en Søfartsbog med Rubrikker til Vidnesbyrd. I Finland stiller man intet Spørgsmaal om, hvorvidt Manden er nykter, men der er en Række andre Karakterer; hver Side har først Rubrikker om, hvorhen Rejsen er gaaet, hvad Stilling han har haft om Bord, hvad Hyre han har haft o. l., og derefter kommer der Rubrikker til Karakterer for Styring, Sømandsarbejde, Subordination o. s. v. Ogsaa i Finland er det altsaa selve Søfartsbogen, der skal indeholde dette.

Tyskland er fri for en saadan Bestemmelse, men derimod ser man, at paa samme

Maade som her i Landet har en Række forskellige Rederier saadanne Vidnesbyrdbøger for Mandskabet paa deres egne Skibe. Der er saaledes her en Vidnesbyrdbog, som er indført af den store Hamborg-Amerika-Linie. Hver Side indeholder en Række Rubrikker til Oplysning om, hvorhen Rejsen er gaaet, i hvilken Egenskab han har været forhyret, hvilken Hyre han har haft, hvor mange Dage han har været om Bord o. s. v., og saa kommer der 3 Karakterer for: Diensttuchtighed, Nüchternheit og Betragen. Og endelig er der neden under disse Karakterer en Plads til Underskrift for at vise, at Bogen har ved Mandens Afmønstring været forelagt „das Seemannsamt“. For andre store tyske Rederier gælder noget ganske lignende, idet der er de samme 3 Karakterer. I England finder det samme Sted, men ikke som i Tyskland privat indført af forskellige Rederier, men gennemført ad Lovgivningsvejen og altsaa følgende Manden gennem hele Livet og over for ethvert Sted, hvor han søger Hyre. I Henhold til den engelske Sølov af 1894 §§ 128 og 129 skal enhver Sømand være i Besiddelse af en officiel Bog, der har Navnet „fortløbende Afskedsbeviser“; hver Side har Rubrikker for Skibets Navn, den Tjeneste, hvortil han har været hyret, o. s. v., og derefter komme 2 Karakterer for Dygtighed og for almindelig Opførsel. Amerika har ligeledes et Mønstringsbevis med 4 Karakterer. Det ses saaledes, at dette, at afgive Vidnesbyrd for Sømænd, naar de fratræde en Hyre, ingenlunde er noget nyt, noget, der kendes her i Landet og af enkelte private Dampskibsselskaber. I England er det indført ved Lov; det er ved Lov foreskrevet, at Sømanden altid skal være i Besiddelse af en saadan Bog, hvori Vidnesbyrd for hvert af hans Togter skal afgives. Det have vi ikke her, tværtimod. I de danske Søfartsbøger er det ved Lov forbudt, at der indføres noget Skudsmaal, og i Afregningsbøgerne er det ingen Sinde forekommet, der er heller ikke i dem afsat nogen Plads til, at Skudsmaal kunde gives heri. Men selvfølgelig forhindrer dette ikke, at Selskaber inden for deres egen Kreds og kun til Brug her indføre Vidnesbyrdbøger, lige saa lidt som det kan undgaas, at der ved Løjlighed i disse kunne